

FRANCINE
RIVERS

De

Schoenendoos

*een bijzonder
kerstverhaal &
overdenkingen
voor de adventstijd*

De schoenendoos

De
Schoenendoos
FRANCINE RIVERS

KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Vertaling: Paul de Gier en Linda Jansen
Ontwerp omslag: Villa Grafica
Lay-out binnenwerk: Villa Grafica

ISBN 9789029728768
ISBN e-book 9789029728775
NUR 713
www.kokboekencentrum.nl.

© 2000 Uitgeverij Voorhoeve –
2019 KokBoekencentrum Uitgevers

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Shoe Box* bij Tyndale House Publishers Inc.
Gepubliceerd in overeenkomst met Browne & Miller Literary Associates, LLC.

© Francine Rivers, 1995, 2019

De Bijbelcitaten zijn afkomstig uit de Herziene Statenvertaling, 2010

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Inhoudsopgave

Hoe dit verhaal tot stand kwam **6**

De schoenendoos **10**

Overdenkingen voor de adventstijd **38**

De eerste adventsweek: Hoop **40**

De tweede adventsweek: Liefde **48**

De derde adventsweek: Vreugde **58**

De vierde adventsweek: Vrede **64**

Kerstavond **72**

Het kerstverhaal **80**

Je eigen schoenendoos voor God **92**

Chocoladekoekjes **94**

Hoe dit verhaal tot stand kwam

Toen ik christen werd, vond ik het een van de moeilijkste dingen om al mijn zorgen aan God te geven. Ik maakte me zorgen over allerlei dingen. Ik herinner me een vriend die een keer zei dat we onze gebeden in een boterhamzakje moesten doen, en dat zette me aan het denken. Een van de vele baantjes die ik heb gehad, was secretaresse en ik herinnerde me de bakjes met in- en uitgaande post. Van die herinnering kwam het idee van een ‘bakje voor God’. Ik nam een gewone kartonnen doos met een deksel en pakte die in met mooi papier. Boven in de doos maakte ik een gleuf. Steeds als ik me ergens zorgen over maakte en me er niet van kon

losmaken, schreef ik er een gebed over op. En dan stopte ik het papier met het gebed in het bakje voor God.

Soms schreven mijn man en kinderen ook een gebed dat ze in de doos lieten glijden. Ik was er verbaasd over hoe deze fysieke oefening me hielp mijn zorgen en lasten aan de Heer over te geven. Na een paar maanden maakte ik de doos open en las ik de gebeden. Zo ontdekte ik een bron van grote vreugde en troost, want veel gebeden werden verhoord, dikwijls op een heel onverwachte manier.

Mijn bakje voor God bracht me op het idee voor *De schoendoos*. Terwijl ik mijn zorgen en lasten in de doos liet vallen, liet ik hoofdpersoon Timmy ook de zegeningen die hij ondervond en de lofprijzingen in zijn doos stoppen. Het herinnerde me eraan dat er allerlei

soorten gebeden zijn – zowel aanbiddings- en dankgebeden alsook gebeden om hulp. De Schrift zegt dat de gebeden van de gelovigen als aangenaam reukwerk zijn voor de Heer.

Het is moeilijk te geloven dat er alweer vijftwintig jaren voorbij zijn sinds ik het verhaal van Timmy schreef. Er is veel veranderd in die tijd – secretaresses houden zich tegenwoordig meer bezig met e-mails en andere digitale teksten dan met fysiek papier. Maar het idee dat we onze zorgen, problemen, gebeden en lofprijzingen aan de Heer geven, is volgens mij nog even belangrijk, of je dat nu doet in de vorm van handgeschreven briefjes of digitaal op je telefoon. (Noem me ouderwets, maar ik denk dat handgeschreven briefjes het beste zijn!) Want één ding is niet veranderd: God wil nog steeds

graag iets van je horen. En bij Hem,
bij Hem alleen, kun je bescherming
en kracht vinden, een altijd aanwezige
steun in tijden van nood.

Franciscus

✧ Hoofdstuk 1 ✧

Op een bewolkte dag midden in de maand september kwam Timmy O'Neil bij Mary en David Holmes wonen, twee weken nadat de scholen weer waren begonnen. Hij was een rustig jongetje van zes met treurige ogen. Niet lang daarna begonnen ze zich af te vragen waarom hij toch altijd een doos bij zich had.

10
✧

Het was een gewone schoendoos met een rood deksel en op de zijkant van de doos stond *sportschoenen*.

Waar Timmy ook heen ging, altijd had hij die doos bij zich. Als hij hem ergens neerzette, zorgde hij er altijd voor dat hij hem kon zien.

‘Zullen we hem eens vragen wat hij ermee doet?’ vroeg Mary aan haar man.

‘Nee, hij praat er wel over als hij eraan toe is,’ zei David, maar hij was even nieuwsgierig als Mary.

Zelfs mevrouw Iverson, de maatschappelijk werkster, was benieuwd naar de schoenendoos. Ze vertelde Mary en David dat Timmy de doos bij zich had toen de politieagent hem naar de kinderbescherming bracht. Timmy’s vader zat in de gevangenis. Zijn moeder had een baan, maar verdiende niet voldoende geld om goed voor Timmy te kunnen zorgen. Een mevrouw in de flat waar hij woonde, ontdekte dat hij de hele dag alleen was en meldde dat bij de politie.

‘Ze brachten hem naar mij toe met een koffertje met kleren en die schoenendoos,’ zei mevrouw Iverson. ‘Ik vroeg hem wat erin zat, en hij zei: “Gewoon wat dingen”, maar hij wilde

niet zeggen wat die dingen waren.'

De kinderen op Timmy's nieuwe school waren ook nieuwsgierig naar de doos. Hij zette hem niet in zijn kastje, zoals de andere kinderen deden met dingen die zij meebrachten. Hij zette hem boven op zijn tafeltje terwijl hij aan het werk was.

Ook Timmy's juf, mevrouw King, was nieuwsgierig. 'Wat heb je daar, Timmy?'

12
✿

'Mijn doos,' zei hij.

'Wat zit er in je doos?'

'Dingen,' zei hij en ging toen weer verder met zijn rekensommen.

Mevrouw King vroeg hem niet nog eens naar zijn doos. Timmy was een van haar favoriete leerlingen en ze wilde hem niet onder druk zetten. Ze vertelde Mary en David dat Timmy een goede leerling was. Hij was niet het slimste jongetje van de klas, maar hij

deed altijd goed zijn best. Mevrouw King had daar grote bewondering voor. Op een van zijn rekentoetsen schreef ze eens: 'Andere kinderen kunnen een voorbeeld aan je nemen.' Ze tekende er een gezichtje met een brede glimlach bij en gaf hem een mooie sticker van een stralende ster.

✧ *Hoofdstuk 2* ✧

Mary Holmes ontdekte dat Timmy gek was op chocoladekoekjes, en daarom zorgde ze ervoor dat de koektrommel altijd vol was. Als Timmy met de gele schoolbus van school thuiskwam, ging hij aan de keukentafel zitten met de doos onder zijn stoel. Mary ging dan altijd bij hem zitten. Ze gaf hem een glas melk en een paar koekjes en vroeg hem wat hij die dag had beleefd.

14
✧

Op een dag vroeg Timmy aan Mary waarom David en zij zelf geen kinderen hadden. Mary zei dat ze God steeds weer diezelfde vraag had gesteld. Ze zei dat ze blij was dat ze hem had terwijl ze op antwoord wachtte.

Iedere avond als hij thuiskwam van

zijn werk speelde David vangbal met Timmy in de achtertuin. Timmy nam altijd zijn doos mee naar buiten en zette hem dan op een tuinstoel waar hij hem kon zien.

Timmy nam de doos zelfs mee naar de kerk. Hij zat dan tussen David en Mary in met de doos op zijn knieën.

Als hij 's avonds naar bed ging, stond de schoenendoos op het nachtkastje naast zijn bed.

Twee keer per week kreeg Timmy een brief van zijn moeder. Eens stuurde ze hem tien dollar en een kort briefje van zijn vader. Timmy huilde toen Mary het voorlas, want zijn vader schreef hoe erg hij Timmy miste en hoe het hem speet dat hij zo'n grote vergissing had gemaakt. Daarna nam Mary Timmy lange tijd op schoot in de schommelstoel.

✧ *Hoofdstuk 3* ✧

Toen David thuiskwam, namen ze Timmy mee naar een pizzarestaurant. Daarna gingen ze naar de bioscoop om een tekenfilm over een leeuw te zien. Mary en David zagen beiden hoe Timmy hiervan genoot.

16
✧

Toen Timmy de volgende dag uit de schoolbus stapte, was hij verbaasd dat David op hem stond te wachten. ‘Hallo kerel,’ zei David. ‘Ik dacht dat ik vandaag maar eens vroeg naar huis moest komen om deze bijzondere dag met je te vieren.’ Hij streek Timmy door zijn haar en liep met hem naar huis.

Toen ze de keuken in kwamen, bukte Mary zich en kuste Timmy op de wang. ‘Hartelijk gefeliciteerd met je verjaar-

dag, Timmy.’ Hij keek blij verrast toen hij een grote, in mooi papier verpakte doos met kleurige linten erom op de keukentafel zag staan.

‘Die is voor jou, Timmy,’ zei David.
‘Maak hem maar open.’

Timmy zette zijn oude schoendoos voorzichtig op de tafel en maakte toen de grote doos in het mooie papier open. Er zat een leeuw in die er net zo uitzag als de leeuw die hij in de film had gezien. Hij drukte hem tegen zich aan en lachte.

Mary draaide zich snel om en rommelde wat aan de kaarsjes op de verjaardagstaart, zodat Timmy de tranen in haar ogen niet kon zien. David zag het en glimlachte naar haar. Het was de eerste keer dat zij en David Timmy om iets hadden zien lachen of glimlachen. En ze waren er erg blij om.

Toen Mary de verjaardagstaart op de tafel zette en de kaarsjes aanstak, pakte David haar hand en toen die van Timmy en sprak een gebed uit, waarin hij God vroeg om een zegen en Hem dankte. ‘Nou, vooruit, Timmy. Doe een wens en blaas de kaarsjes uit.’ Timmy hoefde niet lang na te denken over een wens en toen hij blies, gingen alle kaarsjes in één keer uit.

De zesjarige Timmy woont sinds kort in een pleeggezin en heeft een opvallende gewoonte: hij draagt altijd een schoenendoos met zich mee. Iedereen vraagt zich af wat voor bijzonders er toch in die doos kan zitten, maar Timmy geeft altijd hetzelfde antwoord: 'Gewoon wat dingen.' Maar als Kerst dichterbij komt en Timmy een rol mag spelen in het kerstspel van zijn school, neemt hij een beslissing die alles verandert.

Speciaal voor het 25-jarig jubileum verschijnt dit verhaal in een geheel vernieuwde uitgave, uitgebreid met een door Fracine Rivers geschreven serie overdenkingen voor de adventszondagen en kerstavond én een originele toegift.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029728768 NUR 713

9 789029 728768